

siger, at drage en Sammenligning med andre Forbrydere, men det viser sig dog, at Antallet af Tilbagefald er langt mindre for de Personer, som først efter den voksne Alder begaa Forbrydelser og saa straffes med andre Straffe. Men langt mere oplysende synes det mig at være, naar Forfatteren i den nævnte Afhandling gør opmærksom paa, at for Børn, som optoges i de engelske saakaldte Reformskoler er Tilbagefaldsprocenten ikke mere end 17, og at den i de saakaldte industrialschools, Industriskoler, kun er 6. Erfaringerne her i Landet fra vore Opdragelsesanstalter gaa ganske i samme Retning, idet ved Anstalter som Flakkebjerg, Bøggildgaard og lignende Recidivet kun er fra 6 til 10 pCt. Det synes dog at være et ganske afgørende Vidnesbyrd om, hvor uheldig Legemsstraffen og overhovedet den strafferetlige Forfølgning over for Børn virker i Sammenligning med de Resultater, som opnaas ved en Tvangsopdragelse. Forfatteren gør endda yderligere opmærksom paa, at man maa jo ikke tro, at de 43—44 pCt., om hvilke Recediv ikke oplyses, ubetinget kunne regnes til Gunst for Resultatet af Straffen. Inden for disse Børns Tal er nemlig for det første de, der dø, og de, der sendes bort til Udlandet, og dernæst er der det Moment, at en stor Del af dem, som ikke recidivere, ere Børn fra forholdsvis gode Hjem, og over for dem er det ingenlunde den strafferetlige Forfølgning, der bevirker Forbedringen, men den Omstændighed, at Forældrene, efter at være blevne opmærksomme paa det gale Forhold, sørge for, at Barnet holder sig i Skindet. En Opdragelse vil jo ubetinget være langt bedre paa et saadant Omraade. Forholdet er altsaa ingenlunde det, at vi ville berøve vort Samfund et vist Gode, nemlig det, som opnaas ved at straffe Børn, for at undgaa det større Onde, at man bibeholder strafferetlig Forfølgning over for Børn, nej, det er altid og ubetinget et Onde at rette strafferetlig Forfølgning mod Børn; det gør næsten altid Fortræd og er næsten aldrig et Gode. Det er derfor, at vi med god Samvittighed og uden formentlig at udsætte os for en Beskyldning for ubesindig Handlemaade have turdet opfordre det høje Ting til at tiltræde det Lovforslag, som staaar paa Dagsordenen i Dag. Forholdet er jo da heldigvis ogsaa dette, at selv om jeg paa Forslagsstillernes Vegne gerne skal erklære, at der er andre Foranstaltninger, som nødvendigvis maa knytte sig til en Lovgivning paa dette Strafferetsomraade, staa vi dog ikke ganske væрге-

løse selv under de nu bestaaende Forhold. Vi have jo dog en Lovgivning — som ogsaa anvendes — der gør det muligt for Overøvrigheden at tage Børnene fra Forældrene, vi have dog Bestemmelsen i Straffelovens § 35 i Slutningen og andre Bestemmelser, som svare dertil, som gøre det muligt at drage Børn ind under Tvangsopdragelse. Vi have Bestemmelserne i Chr. V.s Danske Lov 3—18—7, Fattigloven af 9de April 1891 § 40 og flere andre Bestemmelser. Samfundet staaer ikke værgeløst, og hvor mange Huller der end kan være i de bestaaende Anstalters Række, have vi dog en Række fortræffelige Anstalter, som baade have udrettet og i Fremtiden kunne ventes at ville udrette meget godt i Henseende til at retlede Børn, der ere komne paa gale Veje. Vi anbefale derfor med Fortrøstning vort Forslag til det høje Tings Vevilje, vi bede det høje Ting tage velvillig mod det, og vi rette samme Opfordring andetsteds hen. Vi have søgt at fremme denne Sag, ikke alene fordi vi for vort eget Lands Vedkommende finde den god og rigtig, men ogsaa fordi det forekommer os, at det vilde være urigtigt at lade Danmark fremdeles paa dette Omraade staa tilbage i Nationernes Række. For ikke at tale om de store Lande, hvor Forholdene kunne være saa forskelligartede, og hvor der kan være Ting af en saadan Art, at vi ikke kende til dem hos os, skal jeg kun ligesom ved en tidligere Lejlighed minde om Lovgivningens Stilling i Norge. Det er, forekommer det mig, ret bedrøveligt at se hen til det Forhold, som nu findes mellem Danmarks og Norges Eksport og Import paa Lovgivningens Omraade. I gamle Dage, i Anders Sandø Ørstedes Tid var det det unge Kongerige, den ny Stat, som søgte Bistand og Raad hos sin ældre Søster, naar den skulde til at lovgive, men nu er i ethvert betydeligere Reformspørgsmaal Norge gaaet i den Grad i Spidsen, at det har sejlet os langt agter ud. Det er jo ikke altid en Lovgivning, som vi danske Venstremænd ere saa særlig glade over. Der er jo det ejendommelige, at baade Højre- og Venstremænd kunne paaberaabe sig Eksempler fra Norge. Højremænd kunne paaberaabe sig den stærke Forsvarsbevægelse og de militære Bevillinger, den protektionistiske Bevægelse, trods eller maaske just fordi den har Karakter af en Kamp mod et Naboland, endvidere Lavstvangens Gennemførelse. Ædruelighedsvennerne kunne paaberaabe sig den norske Spirituslovgivning. Men omvendt kunne Venstremænd paabe-